

ще излѣземе отъ тука, или въ още по голѣма пустиня ще влѣзимъ. «Нъ щомъ е туй изговорила, стѣнитѣ ся свършиха, и една малка долина подобна на градина, сичката отъ слъмчевы зраци освѣтлѣна, лежаше, предъ нея.—О! колко е хубава! вкна Ружица; тѣй ми е като да съмъ дошла изъ пустиня въ обѣтованата земя.»

Было е скоро пладне. Ружица стѣпи въ стаята и уморена сѣдна да си почине. Радивоевата жена била е въ готварницата; а когато е чула дъщеря си да разговара съ някого, доди и тя бързо вътрѣ, и поздрави господжица съ неописана радостъ. Тя е мислила да е Ружица само на приятелско посѣщеніе дошла. Нъ когато е разужѣла какво ся е случило, заплака ся горко; и любвеплъно тѣшила е Ружица;» Любезна и добра господжице! рече тя, видите тѣзи къща, която е вашъ отецъ на насъ направилъ; той е неж за васъ съградилъ. безъ да е зналъ, нека прочее ваша бѣде съвсемъ. живѣйте въ нѣж, до дѣто милостивый Богъ васъ и вашыя отецъ пакъ въ вашъ дворъ неповърне, което ще той вѣистина скоро да направи.

За честныжтъ Радивоя не ся могло неколко дни нищо да ся чуе. Той е надъщеря си, когато му е последний пѣтъ донесла ястіе казалъ какъ, ще отиде въ градъ да занесе кюмюръ, и надѣва ся скоро въ домътъ си да ся върне. Сичкытъ бѣха захванали за него да ся бринуть; нъ той изненадѣнно стѣпи въ къщи, и хвърли отъ рамото си